

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 35/03-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. februára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. J. M., bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. M. R., B., vo veci porušenia jeho základných ľudských práv a slobôd podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2002 sp. zn. 7 Ntv 108/02 a uznesením Krajského súdu Košice zo 7. novembra 2002 sp. zn. 7 To 152/02, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť JUDr. Ing. J. M. vo veci porušenia jeho základných ľudských práv a slobôd upravených v čl. 5 ods. 1 písm. c) a v čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2002 sp. zn. 7 Ntv 108/02 a uznesením Krajského súdu Košice zo 7. novembra 2002 sp. zn. 7 To 152/02 o d m i e t a pre nedostatok svojej právomoci.

2. Sťažnosť JUDr. Ing. J. M. vo veci porušenia jeho základných ľudských práv a slobôd upravených v čl. 5 ods. 4 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2002 sp. zn. 7 Ntv 108/02 a uznesením Krajského súdu Košice zo 7. novembra 2002 sp. zn. 7 To 152/02 o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2003 doručená sťažnosť JUDr. Ing. J. M., bytom B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. R., B., vo veci porušenia jeho základných ľudských práv a slobôd podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I z 24. októbra 2002 sp. zn. 7 Ntv 108/02 a uznesením Krajského súdu Košice zo 7. novembra 2002 sp. zn. 7 To 152/02, pri ktorých bola podľa tvrdenia sťažovateľa nedôsledne preskúmaná zákonnosť väzby sťažovateľa.

Dňa 23. januára 2003 boli ústavnému súdu doručené advokátom L. K., B., z poverenia sťažovateľa kópie žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 25. novembra 2002 a odôvodnenia sťažnosti z 10. januára 2003 proti uzneseniu Okresného súdu Košice I, ktorým zamietol sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby, a súčasne sa tým advokát L. K. pripojil k sťažnosti z 13. januára 2003 (doručenej ústavnému súdu 17. januára 2003) v zastúpení JUDr. M. R..

V sťažnosti sťažovateľ uviedol:

Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozhodol uznesením sp. zn. 7 Ntv 108/02 z 24. októbra 2002 o návrhu krajského prokurátora Košice tak, že vzal sťažovateľa do väzby podľa § 68 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj „Tr. por.“) z dôvodov § 67 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por. s tým, že väzba začína plynúť dňom a hodinou zadržania, ktorému predchádzalo predvedenie, t. j. 21. októbrom 2002 o 14.00 h a vykoná sa v Ústave na výkon väzby v Košiciach.

Okresný súd rozhodnutie odôvodnil tým, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - Sekcie justičnej polície Policajného zboru, odboru vyšetrovania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, v Bratislave sp. zn. VKE - 17/OVOZTČ

-BA-2002 z 30. júla 2002 bolo začaté trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Trestného zákona (ďalej aj „Tr. zák.“) a uznesením z 21. októbra 2002 bolo vznesené obvinenie JUDr. Ing. J. M., D. B. a Ing. P. P. za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s trestným činom podvodu podľa § 250 ods. 1 a 5 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase, v období od novembra 2001 do súčasnosti, obvinení JUDr. Ing. J. M., D. B. a Ing. P. P. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby založili zločineckú skupinu pôsobiacu v Bratislave, na území Slovenskej republiky a v zahraničí s úmyslom preniknúť do orgánov spoločnosti B. M. G. Invest, s. r. o., Košice, IČO: 31 701 439 (ďalej len „BMG“), Horizont Slovakia, a. s., Košice, IČO: 31 731 368 (ďalej len „Horizont“), a ďalších spoločností, získať tak nad spoločnosťami kontrolu, ale najmä získať príjmy, páchali rôznu trestnú činnosť tak, že na podklade splnomocnení prevádzali, nakupovali akcie a obchodné podiely, prevádzali a započítavali pohľadávky spoločností, prevádzali a vyberali finančné prostriedky; svoj zámer realizovali tak, že obvinený Ing. JUDr. J. M. koordinoval činnosť, D. B., Ing. P. P. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby realizovali plnenie jednotlivých úloh tak, že sfaľšovali zmluvu medzi spoločnosťou Horizont a neexistujúcou spoločnosťou CAVALIER SALES LLC, 42C READS WAY, NEW CASTLE, EUROAMERICAN CORPORATE SERVICE, INC. DE 09720-1649, USA (ďalej len „Cavalier“) o postúpení pohľadávky voči Slovenským telekomunikáciám, a. s., Bratislava vo výške 112.064.312.500,- - Sk za 1,- -Sk, sfaľšovali zmluvu za sprostredkovanie tejto pohľadávky medzi Horizontom a COMMODORE ASSOCIATES LLC, 42C READS WAY, NEW CASTLE, EUROAMERICAN CORPORATE SERVICE, INC. DE 19720-1649, USA (ďalej len „Commodore“) a sprostredkovateľskú odmenu vo výške 600-miliónov Sk plnili sfaľšovanými zmluvami o postúpení pohľadávok voči

- Biotike, a. s., Slovenská Ľupča, IČO: 31 561 900 vo výške 80.000.000,- - Sk,
- Concordia, s. r. o., Bratislava, IČO: 17 321 573 vo výške 24.160.100,80,- - Sk,
- Česká Produkční 2000, a. s., Praha 1, IČO: 25 653 431 vo výške 140.875.920,- - Sk,
- CET 21, s. r. o., Praha 10, IČO: 45 800 456 vo výške 10.916.130,- - Sk,
- Hummer Slovakia, s. r. o., Bratislava, IČO: 31 733 891 vo výške 96.654.910,50 Sk,

- Talavera Investmen LTD vo výške 5.000.000,- USD, v prepočte podľa zmluvy 241.020.000,- - Sk,
- Mediaprint - Kappa, a. s., Bratislava, IČO: 35 792 281, vo výške 6.509.346,20,- Sk

a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou sfalšovanou dohodou, následne po predložení a zaúčtovaní ako pravých zmlúv spoločnosti spôsobili Horizontu škodu vo výške najmenej 600.000.000,- - Sk.

Na podklade sťažnosti podanej prostredníctvom obhajcu o veci rozhodoval Krajský súd Košice (ďalej len „krajský súd“) a rozhodnutím zo 7. novembra 2002 č. k. 7 To 152/02-63 podľa § 148 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia voči osobe sťažovateľa bola splnená jedna z podmienok rozhodnutia o väzbe v zmysle § 68 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého vziať do väzby možno len osobu, proti ktorej bolo vznesené obvinenie (§ 163). Ďalej sa síce stotožnil s námietkou o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia pre neexistenciu akéhokoľvek odôvodnenia, ktoré by zodpovedalo požiadavke § 134 ods. 2 Tr. por., ale nepovažoval to za taký nedostatok napadnutého rozhodnutia, pre ktorý by ho nemohol preskúmať.

Vzhľadom na to sa krajský súd podrobne zaoberal jednotlivými dôvodmi, ktoré viedli okresný súd k rozhodnutiu vo forme uznesenia, ktoré vo výrokovej časti považoval v celom rozsahu za vecne správne.

Napokon v kontexte zhromaždených dôkazov vo vyšetrovacom spise dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia pre existenciu väzobných dôvodov. Rozhodnutie krajského súdu bolo obhajcovi doručené 21. novembra 2002. Nahliadnutím do spisu ústavný súd zistil, že sťažovateľ prevzal rozhodnutie krajského súdu 19. novembra 2002.

Podľa čl. 5 ods. 1 prvej vety Dohovoru „Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa

tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom, napr. v prípade uvedenom pod písm. c): zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní“.

Podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru „Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie“.

Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru „Každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné“.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodol o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“.

Podľa sťažovateľa sa procesne konajúce súdy týmito ustanoveniami vôbec neriadili, hoci podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) sa mali riadiť pri svojej rozhodovacej činnosti nielen vnútroštátnym predpisom (Trestným zákonom a Trestným poriadkom), ale aj všeobecnými pravidlami medzinárodného práva, medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná, a svojimi ďalšími medzinárodnými záväzkami, t. j. aj citovanými článkami Dohovoru, ako aj dlhoročnou a stabilnou rozhodovacou činnosťou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“).

Z konštantnej rozhodovacej činnosti ESLP (vo vzťahu k citovaným článkom Dohovoru) vyplývajú tieto zovšeobecňujúce závery:

1. požiadavka zákonnosti väzby podľa vnútroštátneho práva je síce primárna, avšak nie rozhodujúca, pretože väzba musí byť navyše vždy v súlade s účelom citovaných ustanovení Dohovoru - zabrániť, aby bola osoba zbavená slobody svojvoľne, najmä s účelom obmedzení, ktoré pripúšťa čl. 5 ods. 1 Dohovoru,

2. existencia a pretrvávajúce dôvodné podozrenie o tom, že osoba, ktorá má byť pozbavená slobody väzbou, spáchala konkrétny trestný čin, musí byť istého vyššieho stupňa pravdepodobnosti, nie všeobecného, pretože len dôvodné podozrenie takéhoto charakteru je základom (*conditio sine qua non*) zákonnosti väzby.

3. v nadväznosti na 2. záver možno zovšeobecniť ďalšiu zásadu o trvaní väzby spočívajúcu v tom, že po uplynutí určitého času musí pristúpiť iný významný dôvod, ktorý dostatočne jasne a zrozumiteľne umocňuje pôvodné podozrenie určitej osoby z konkrétneho trestného činu, a to ako výsledok starostlivého postupu kompetentných orgánov.

4. každý argument procesnej strany, ktorý je pre rozhodnutie významný, musí byť v rozhodnutí súdu odôvodnený a každý rozhodujúci argument si vyžaduje špecifickú (osobitnú) argumentáciu (rozhodnutie ESLP Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1997).

Sťažovateľ ďalej uviedol, že procesné súdy posudzovali zákonnosť navrhovaného opatrenia väzby iba a len z pohľadu vnútroštátnej úpravy vzatia do väzby, hoci ani táto právna úprava (§ 67 ods. 1 Tr. por.) nezabraňuje, ba naopak ukladá, predovšetkým skúmať, či je splnená základná podmienka (materiálny znak), t. j. či trestné stíhanie je opodstatnené, pretože existuje dôvodné podozrenie, že určitý konkrétny skutok vykazujúci znaky trestného činu spáchala určitá konkrétna osoba.

Prvostupňový súd sa touto otázkou nevysporiadal vôbec, a preto jeho rozhodnutie trpí nepreskúmateľnosťou a ako také ho treba považovať za nezákonné nielen z pohľadu požiadaviek uvedených v § 134 Tr. por., ale aj z hľadiska čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru upravujúceho právo na spravodlivý proces, ktorého imanentnou súčasťou je úplné,

zrozumiteľné a presvedčivé zdôvodnenie skutočností významných a rozhodujúcich pre rozhodnutie súdu. S tvrdeniami uvádzanými pri výsluchu na súde 24. októbra 2002 o neexistencii dôvodného podozrenia zo skutkov, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie, ako aj o neexistencii väzobných dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. a), b) a c) Tr. por. sa okresný súd v odôvodnení rozhodnutia vôbec nevysporiadal, a teda ich ani náležitým spôsobom nepreskúmal, čím porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces.

Druhostupňový súd v tejto súvislosti iba konštatoval, že „vydaním uznesenia o vznesení obvinenia bola splnená jedna z podmienok rozhodnutia o väzbe“, z čoho je zrejmé, že vôbec sa nezaoberal jeho charakterom, intenzitou nevyhnutnou pre zákonné pozbavenie osobnej slobody, a to vo vzťahu ku skutkom, pre ktorý sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie. V tomto rozsahu výhrada o porušení čl. 6 ods. 1 Dohovoru platí aj pre jeho rozhodnutie.

Obvinenie bolo sťažovateľovi vznesené pre údajné dôvodné podozrenie, že spolu s ďalšími obvinenými a inými doposiaľ nestotožnenými osobami založil zločineckú skupinu, pričom jej činnosť mal koordinovať, s cieľom preniknúť do orgánov spoločností uvedených vo výrokovej časti uznesenia a zbaviť tieto spoločnosti rôznymi úkonmi majetku a majetkových práv. Pritom páchatelia mali týmto konaním spôsobiť škody započítaním pohľadávok so sprostredkovateľskou odmenou na základe sfalšovanej dohody a s pomocou neexistujúcich spoločností.

Z obsahu spisu a dovtedy vykonaných dôkazov však podľa názoru sťažovateľa nemožno vyvodiť zákonom a medzinárodnými zmluvami požadované „dôvodné podozrenie“.

Z dôkazných prostriedkov boli orgánmi prípravného konania využité výpovede svedkov - štatutárnych zástupcov dotknutých spoločností (F., S.), ako aj pre nich pracujúcich osôb (H., B. atď.), pričom z ich výpovedí vo vzťahu k sťažovateľovej osobe možno vyvodiť iba to, že z jeho občasnej prítomnosti „mali dojem.....“, „mysleli si, že M. je za tým“ a pod.

V spise orgánov prípravného trestného konania absentuje akýkoľvek dôkaz pre záver o tom, že sťažovateľ založil zločineckú skupinu, kto bol jej členom, aké boli jej ciele, vnútorná štruktúra, deľba práce medzi jej členmi, doba trvania zločineckej skupiny, či k subjektívnej stránke, ktorá musí zahŕňať aj skutočnosť, že ide o zločineckú skupinu v zmysle § 89 ods. 27 Tr. zák.

Hodnotová a vypovedacia úroveň získaných a neexistencia ďalších dôkazov podľa sťažovateľa nezakladá „dôvodné podozrenie“, ani len všeobecné podozrenie. Jeden zo spoluobvinených poprel akúkoľvek účasť sťažovateľa a druhý vôbec vypočutý nebol. Ďalej nebol vykonaný žiaden dôkaz, z ktorého by vyplývala protiprávnosť zakladajúca trestnoprávnu zodpovednosť za prevody a nákupy akcií a obchodných podielov, na ktoré poukazuje skutková veta vzneseného obvinenia. Nehovoriac o tom, že ku dňu písania tejto sťažnosti sa nepodarilo stotožniť „ďalšie nestotožnené osoby“ a naopak nepochybne sa preukázalo, že tzv. americké spoločnosti nie sú neexistujúce, ale existujúce v súlade s právom domovskej krajiny.

Konečne podľa sťažovateľa nebolo preukázané ani to, že vytýkané zmluvy nie sú falošné, ale pravé, a že ich pravosť popiera iba zainteresovaný pán F..

Z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti v zmysle čl. 124 ústavy vyplýva, že „môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva a slobody“.

Sťažovateľ je toho názoru, že skutkové a právne dôvody procesne konajúcich súdov v prvom a v druhom stupni, ktoré sa dotýkajú zákonnosti jeho väzby, sú zjavne neodôvodnené a neudržateľné a mali za následok porušenie jeho práv podľa citovaných článkov Dohovoru. K tomu došlo preto, lebo konajúce súdy nerešpektovali dlhoročnú rozhodovaciu činnosť ESLP, ako ani rozhodovaciu činnosť ústavného súdu o zákonnosti väzby, požiadavky pri jej preskúmaní súdom o nevyhnutných predpokladoch jej použitia

z hľadiska existencie dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu ako väzobného dôvodu.

Ústavnú sťažnosť podal sťažovateľ v zákonnej lehote dvoch mesiacov počítanej od doručenia uznesenia krajského súdu (advokátovi 21. novembra 2002, sťažovateľovi 19. novembra 2002), čím boli zároveň vyčerpané všetky riadne opravné prostriedky. Sťažovateľ uviedol, že porušovanie základného práva vo vzťahu k jeho osobe naďalej trvá v rozsahu a v intenzite ako na začiatku, keďže ani následný postup orgánov prípravného konania nemožno hodnotiť ako „starostlivý“ v zmysle požiadaviek Dohovoru. Od vzatia do väzby sa iba zopakovali výsluchy svedkov, ktorými odstránili ďalší rozpor s ústavným právom na obhajobu, a ďalších dvoch, ktorých vypovedacia hodnota je pre posilnenie vzneseného obvinenia bez významu, skôr naopak.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol takto:

„1. V procesných otázkach:

Ústavný súd odkladá vykonateľnosť uznesenia Okresného súdu Košice 1 zo dňa 24. 10. 2002, sp. zn. 7 Ntv 108/02, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. novembra 2002 sp. zn. 7 To 152/02 vo vzťahu k obvinenému JUDr. Ing. J. M., bytom B., nar. 15. 05. 1946 v H.i, ktorým bol vzatý do väzby a prikazuje Ústavu pre výkon väzby Leopoldov obvineného prepustiť z výkonu väzby.

2. Vo veci samej:

Okresný súd Košice 1 uznesením z 24. 10. 2002, sp. zn. 7 Ntv 108/02, ako aj Krajský súd Košice uznesením zo 07. 11. 2002, sp. zn. 7 To 152/02, pri ktorých bola nedôsledne preskúmaná zákonnosť väzby JUDr. Ing. J. M., nar. 15. 05. 1946 v Hlohovci porušili jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Tieto uznesenia sa zrušujú v časti týkajúcej sa JUDr. Ing. M. J..

Vzhľadom na pokračujúci stav v porušovaní vytýkaných základných práv a slobôd žiadam o urýchlenu a prednostné prejednanie mojej sťažnosti.“

II.

Právne a skutkové východiská na rozhodovanie o sťažnosti

Právne východiská

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry zastáva názor, že jeho právomoc vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná predovšetkým na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či

- proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie,
- rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami,
- o väzbe rozhodol súd,
- obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 67 ods. 1 písm. a) až c) Tr. por. alebo okolnosti uvedené v odseku tohto ustanovenia, a
- osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby.

Ústavný súd je oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval zákonné predpoklady na uvalenie väzby a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov. Ak všeobecný súd tieto princípy dodržal, nemožno podľa názoru ústavného súdu vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho myšlienkových úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich obmedzenie osobnej slobody vzatím do väzby. Takisto platí, že ak všeobecný súd dôjde k záveru, že prepustením obvineného na slobodu (namiesto jeho vzatia do väzby) by mohlo byť zmarené alebo sťažené dosiahnutie účelu trestného konania, taký záver nie je preskúmateľný ústavným

súdom, ak inak nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov, ktoré upravujú také obmedzenie osobnej slobody, akým je väzba v trestnom konaní.

Ústavný súd však trvá na tom, aby sa každé rozhodnutie o väzbe odôvodnilo spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu, v tomto prípade § 134 ods. 2 Tr. por., v rozsahu, ktorý umožní preskúmanie dôvodov a spôsobu obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa. V súlade s judikatúrou všeobecných súdov však aj podľa názoru ústavného súdu postačuje, ak tieto dôvody sú obsiahnuté zákonným spôsobom aspoň v rozhodnutí inštančne vyššieho väzobného súdu, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku.

Vstupovanie ústavného súdu do procesu vzatia obvineného do väzby z iných dôvodov ako pre porušenie ústavných princípov nemá opodstatnenie ani preto, že vzatie do väzby a nadväzne aj skúmanie dôvodov väzby je ústavne prijateľným spôsobom zabezpečené zákonným oprávnením obvineného žiadať o prepustenie z väzby kedykoľvek, najmenej každých štrnásť dní od právoplatnosti predchádzajúceho rozhodnutia o takej žiadosti. Napokon, súdy sú povinné skúmať v každom období trestného stíhania, či dôvody väzby trvajú alebo či sa zmenili, a to sa uplatňuje aj v celom trestnom konaní.

Skutkové východiská

Okresný súd, ako to vyplýva z obsahu jeho uznesenia, po vypočutí sťažovateľa, spoluobvineného a vyjadrení ich obhajcov vzal sťažovateľa do väzby a konštatoval: „Súd po preskúmaní návrhu Krajského prokurátora ako aj pripojeného spisového materiálu dospel k záveru, že návrh KP v danom štádiu vyšetrovania je dôvodný napriek vyjadreniam sa oboch obvinených pri výsluchu na Okresnom súde Košice I 24. 10. 2002.

Väzobné dôvody uvedené v návrhu KP tak, ako sú vyššie uvedené, súd akceptoval, vyhovel návrhu Krajského prokurátora na vzatie do väzby oboch obvinených a rozhodol v zmysle výrokovej časti tohto uznesenia.“

V písomných dôvodoch sťažnosti sťažovateľ poukázal na to, že v napadnutom uznesení absentujú dôvody, ktoré viedli okresný súd k záveru o existencii dôvodného podozrenia, dôvodov väzby, a preto je uznesenie nepreskúmateľné.

K dôvodu väzby podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por. sťažovateľ uviedol, že nechcel ujsť do cudziny, a tým sa vyhnúť trestnému stíhaniu. Udalosti inkriminovaného dňa boli následkom nedorozumenia a náhlejšej zdravotnej indispozície. Poukázal pritom na spôsob predvolania bez písomnej formy, len na základe telefonického kontaktu, čo mohlo u neho objektívne vyvolať pocit istej nezáväznosti, keďže nešlo o ojedinelý prípad, ale o pretrvávajúci stav pri vzájomnej komunikácii. Letenky z Bratislavy na druhý deň do Izraela a späť, ako aj lekárske potvrdenia potvrdzujú, že tento väzobný dôvod nebol preukázaný a ani nemohol byť, pretože v skutočnosti neexistoval.

U väzobného dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. b) Tr. por. odkazoval sťažovateľ na tvrdenia pri výsluchu 24. októbra 2002, obsah spisu a rozsah dokazovania, ktorý „dokonale“ zabraňuje možnosti ovplyvňovania svedkov alebo marenia trestného stíhania.

Napokon k väzobnému dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. uviedol, že popiera akúkoľvek účasť a podiel na skutku, z ktorého je podozrivý. Táto skutočnosť sama osebe má logický následok, že nemožno v niečom pokračovať alebo niečo dokončiť. Bránia tomu aj objektívne dôvody, a to konkurz na spoločnosti BMG a Horizont. Bez splnenia podmienok, ako to vyžaduje zákon, je potom väzba chápaná ako trest, a nie ako zaisťovací úkon, pre ktoré platia iné hľadiská ako tzv. „spoločenská objednávka“ podporovaná a živená médiami. Hľadiskom by mala byť nevyhnutnosť, dočasnosť a zákonnosť.

Krajský súd ako sťažnostný súd sa stotožnil s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd svoje uznesenie o vzatí do väzby riadne neodôvodnil, hoci mu to ukladá § 134 ods. 2 Tr. por. Preto sa krajský súd rozhodol sám vyrovnáť so zákonnými predpokladmi na vzatie sťažovateľa do väzby.

Krajský súd vo vzťahu k sťažovateľovi a obsahu jeho sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby uviedol:

„Obaja obvinení Ing. P. P. a JUDr. Ing. J. M. sú stíhaní pre závažnú trestnú činnosť. Ide o trestnú činnosť nielen spoločensky závažnú, ale i veľmi náročnú z hľadiska zabezpečovania dôkazov. Hoci vo veci bol súdu predložený dôkazový materiál spočívajúci vo výsluchu mnohých svedkov a najmä listinných dôkazov, ako aj záverov odborných skúmaní, vyšetrovanie tohto prípadu vyžaduje ešte ďalšie rozsiahle dokazovanie. Súdu v danom štádiu trestného konania neprináleží hodnotiť jednotlivé dôkazy, pretože väzba je zabezpečovacím inštitútom a nemôže byť zamieňaná s rozhodovaním o vine, čo je inštitút Trestného poriadku úplne odlišný a nezávislý od ustanovení o väzbe. Doposiaľ zhromaždené dôkazy však potvrdzujú dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti, popísanej v uznesení o vznesení obvinenia. Títo (pozn.: obaja obvinení) v období od novembra 2001 do zadržania spolu s doposiaľ nestotožnenými osobami a obvineným D. B., ktorý je na úteku, mali založiť zločineckú skupinu pôsobiacu v Bratislave, na území SR a v zahraničí, s úmyslom preniknúť do orgánov spoločnosti BMG Invest s. r. o. Košice, Horizont Slovakia a. s. Košice a ďalších spoločností v snahe získať nad spoločnosťami kontrolu a najmä získať ich príjmy. Mali páchať rôznu trestnú činnosť tým, že na podklade splnomocnení mali prevádzať, nakupovať akcie a obchodné podiely, prevádzať a započítavať pohľadávky spoločností, prevádzať a vyberať finančné prostriedky, pričom obvinený JUDr. Ing. J. M. mal koordinovať činnosť a Ing. P. P. spolu s D. B. a ďalšími doposiaľ nestotožnenými osobami realizovať plnenie jednotlivých úloh sfalšovaním zmluvy medzi spoločnosťou Horizont a neexistujúcou spoločnosťou Cavalier o postúpení pohľadávky voči Slovenským telekomunikáciám a. s. Bratislava vo výške vyše 112 miliárd Sk za 1,- Sk, ďalej mali sfalšovať zmluvu za sprostredkovanie tejto pohľadávky medzi Horizontom a Commodore ako sprostredkovateľskú odmenu vo výške 600 miliónov Sk plniť sfalšovanými zmluvami o postúpení pohľadávok voči Biotike a. s. Slovenská Ľupča, Concordia s. r. o. Bratislava, Česká produkční 2000 a. s. Praha 1, CET 21 s. r. o. Praha 10, Hummer Slovakia, s. r. o. Bratislava, Talavera Investment LTD a Média print - Kappa Bratislava a ich započítaním so sprostredkovateľskou odmenou s falšovanou dohodou a následne po ich predložení a zaúčtovaní ako pravých zmlúv spoločností, mali spôsobiť Horizontu škodu vo výške najmenej 600 miliónov Sk.“

Viacerými námietkami obvinených týkajúcimi sa najmä skutočností uvedených v uznesení o vznesení obvinenia, ako aj hodnoteniami niektorých dôkazov sa zaoberal príslušný krajský prokurátor v uznesení, ktorým zamietol sťažnosti obvinených proti uzneseniu o vznesení obvinenia pre predmetné trestné činy. Súd sa pri rozhodovaní o dôvodnosti väzobných dôvodov zaoberal len konkrétnymi skutočnosťami a dôkazmi o nich dotýkajúcimi sa bezprostredne dôvodnosti väzobných dôvodov.

Obvinený Ing. P. P. uvádzal, že on predložil polícii jednu originálnu zmluvu podpísanú V. F., ktorý ako jediný bol pri podpise prítomný a ktorý to potvrdzuje. Žiadni svedkovia nemôžu preto tvrdiť, že uzavreté zmluvy boli falošné.

Viacerí svedkovia, predovšetkým však svedok V. F., potvrdzovali vo svojich výpovediach sfalšovanie viacerých zmlúv, konkrétne zmlúv uvedených v uznesení o vznesení obvinenia. Svedok V. F. tiež uvádzal, že obvinený sťažovateľ ho mal informovať, že zmluvy sa majú nachádzať v Prahe. Tvrdenia svedka V. F. potvrdzujú i ďalší svedkovia, najmä Ing. M. Š., ako aj JUDr. M. B., ktorý vypracoval právne zmluvy, ktoré boli podpísané 1. februára 2002. Podľa výpovede svedka JUDr. V. B. - správcu konkurznej podstaty, po jeho výzve obvineným Ing. P. P. a D. B., aby mu predložili všetky podpísané zmluvy, mu v apríli 2002 boli od Mgr. I. B. predložené fotokópie zmlúv. Zmluvy o postúpení pohľadávky z 25. januára 2002 označili uvádzaní svedkovia za sfalšované.

V samotnom uznesení o vznesení obvinenia je uvedené, že „plnenie jednotlivých úloh realizovali doposiaľ nestotožnené osoby sfalšovaním zmlúv“. Z uvedeného je zrejmé, že doposiaľ neboli zistené a vypočuté všetky osoby, ktoré sa mali podieľať na trestnej činnosti. Tvrdenie obhajcu sťažovateľa dňa 24. októbra 2002, že všetko je zadokumentované, keď v uznesení krajského prokurátora o sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia je uvedené, že v rámci vykonaného dokazovania vypovedalo množstvo svedkov, neznamená, že boli vypočutí všetci svedkovia.

Okrem jednej originálnej zmluvy, zaistenej počas prehliadky u obvineného Ing. P. P., sa doposiaľ nepodarilo zadovážiť ďalšie zmluvy podpísané 1. februára 2002, ktoré

predávajúcimi ani kupujúcimi neboli predložené na zaúčtovanie v Horizonte Slovakia. Je dôvodná obava, že ich zničením môžu obvinení mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Prehliadkou počítača zamestnanca firmy Sipox Holding Bratislava Ing. Š. sa našli v záložnom súbore textové dokumenty spracované JUDr. B. vzťahujúce sa na spoločnosť BMG a Horizont ako vzor splnomocnení D. B. a Ing. P. P. a tiež pôvodné zmluvy o odpredaji firmy bez podpisov.

Sťažovateľ pri svojom výsluchu 24. októbra 2002 potvrdil, že nejaké zmluvy boli vytiahnuté z počítača vo firme Sipox, ale namietal, že boli nepoužiteľné. Tvrdil, že v hoteli Bristol vo Viedni nebol on, iba jeho dcéra s Ing. K. na káve a osobne Ing. Š. nepozná, je však možné, že ten bol s V. F. pri jednom stretnutí.

Z výpovedí uvádzaných svedkov sú zistiteľné iné skutočnosti, než ako to uvádza sťažovateľ. Podľa výpovede svedka Ing. M. Š. sťažovateľ trval na tom, aby sa jeho meno neuvádzalo v súvislosti s predajom spoločnosti Horizont Slovakia a BMG pri stretnutí v hoteli Bristol.

Ako už bolo uvedené, súdu pri posudzovaní dôvodnosti väzby neprináleží hodnotiť dôkazy ani rozpory v nich. Vzhľadom na výpovede uvádzaných svedkov a výsledky prehliadky vo firme Sipox - zistené textové súbory v počítači, ktoré boli nedokonale vymazané, ako aj existenciu doposiaľ nestotožnených osôb, ktoré sa mali podieľať na falšovaní zmlúv, je u oboch obvinených daná dôvodná obava, že budú pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených alebo ináč mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.

Podľa výpovede zástupcov firiem (Biotika, Concordia, ABS Group Hlohovec), ktorých záväzky mali byť podvodne vylákané prostredníctvom fiktívnych firiem Commodore a Cavalier, je z uplatňovania týchto pohľadávok dôvodne podozrivý sťažovateľ, ktorému postúpenie podvodne vylákanej pohľadávky mal sprostredkovať Ing. P.

P.. Podľa výpovede svedka F. M. - riaditeľa firmy Concordia, ako aj svedkyne A. M. obvinený sťažovateľ telefonicky overoval, či dostali oznámenie o postúpení pohľadávky, a oznámil, že B. je jeho človek a pohľadávku majú riešiť s ním.

Uhradením podvodne nadobudnutých pohľadávok na základe sfalšovaných zmlúv by došlo k neoprávnenému obohateniu a dokončeniu trestnej činnosti faktickým zmocnením sa peňazí obvinenými, u ktorých je na základe výpovedí konkrétnych svedkov - zástupcov uvedených firiem daná odôvodnená obava, že budú pokračovať v trestnom čine podvodu do jeho dokončenia speňaním predmetných pohľadávok na základe sfalšovaných zmlúv. Preto je neodôvodnená námietka obvineného Ing. P. P., že to nie je možné vzhľadom na stav firiem BMG a Horizont po vyhlásení konkurzu a zásahu polície.

Uvedenými konkrétnymi skutočnosťami „je daný väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por. u obvinených Ing. P. P. a JUDr. Ing. J. M.“.

U sťažovateľa väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por. vyplýva z okolností, ktoré predchádzali zadržaniu obvineného, a je preukázaný listinnými dôkazmi vyhotovenými príslušníkmi polície v dňoch 18. až 21. októbra 2002. Obvinený nerešpektoval telefonické predvolanie na úkon na deň 21. októbra 2002 o 9.00 h, svoju neúčasť ani dodatočne neospravedlnil, pokusy o jeho následné predvedenie boli neúspešné a napriek upozorneniu policajných orgánov, ako aj blízkych osôb obvineného tento sa snažil vyhnúť účasti na výsluchu a pri snahe opustiť územie Slovenskej republiky bol zadržaný na hraničnom priechode Berg. Nemožno akceptovať námietky obhajoby, že spôsob predvolania - telefonicky, vyvolal u sťažovateľa pocit o istej nezáväznosti, a to aj vzhľadom na ďalšie kroky polície smerujúce k zabezpečeniu jeho účasti na výsluchu konkrétneho dňa. Uvedené konkrétne skutočnosti odôvodňujú obavu, že obvinený tak konal v snahe ujsť, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu v zmysle § 67 ods. 1 písm. a) Tr. por.

III.

K jednotlivým článkom Dohovoru

Čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru „Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, ktorým je podľa písmena c) „zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní“.

Podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru „Každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie“.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom“. Z tohto článku ústavy vyplýva, že sudcovia všeobecných súdov sú viazaní aj Dohovorom vrátane jeho čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 a pri rozhodovaní o obmedzení osobnej slobody uvalením väzby musia rešpektovať princípy, ktoré sú obsiahnuté v citovanom článku Dohovoru. Táto viazanosť znamená, že väzobný súd od účinnosti ústavného zákona č. 90/2001 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov je iným súdom podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý musí pri rozhodovaní o vzatí do väzby, o jej trvaní a dôvodoch vychádzať aj z čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 3 Dohovoru.

V čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru je upravený významný procesný princíp uplatňujúci sa pri obmedzovaní osobnej slobody ako základnej hodnoty v demokratickom a právnom štáte. K obmedzeniu osobnej slobody podľa citovaného článku môže dôjsť len z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Takýmto dôvodom je aj väzba obvineného, ktorá je zabezpečovacím prostriedkom slúžiacim výnimočne na zaistenie osoby obvineného na účely trestného stíhania, ktorej základným cieľom je to, aby neprítomnosť osoby obvineného najmä v počiatočnom štádiu trestného stíhania pred súdom (ale aj súdnom) nezmarila cieľ trestného konania vyjadrený v § 1 ods. 1 Tr. por. Tento procesný princíp má rovnaký obsah ako ústavnoprocený princípy podľa čl. 17 ods. 2 ústavy. Preto interpretácia čl. 17 ods. 2 ústavy (II. ÚS 76/02) platí v celom rozsahu aj na interpretáciu a aplikáciu citovaného článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, ktorý vo svojej podstate vyjadruje rovnaký ústavný princíp, hoci v určitom užšom rozsahu, pretože slovenské trestné zákonodarstvo obsahuje širší katalóg dôvodov, ktoré ospravedlňujú väzbu ako zabezpečovací prostriedok v trestnom konaní.

Čo sa týka porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru, v súlade s judikatúrou štrasburských orgánov sa uznáva, že „dôvodné podozrenie“ („reasonable suspicion“) treba považovať za dôležitú súčasť záruk každého proti jeho svojvoľnému zatknutiu alebo väzbe. Dôvodné podozrenie predpokladá existenciu faktov alebo informácií, ktoré by objektívnemu pozorovateľovi umožnili úsudok o tom, že konkrétna osoba mohla spáchať trestný čin, pričom jeho „dôvodnosť“ závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (rozsudok ESĽP vo veci Fox, Cambell a Hartley v. Veľká Británia z 30. augusta 1990).

Dôvodné podozrenie však nie je potrebné dokladať aj dôkazmi, pretože by „bolo nelogické, aby pre účely čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru bol trestný čin jednoznačne definovaný a aj preukázaný, keďže toto je cieľom následného vyšetrovania a súdneho konania, ktorého normálny priebeh má práve zabezpečiť vyšetrovacía väzba obvineného“ (rozhodnutie Európskej komisie pre ľudské práva (ďalej len „Komisia“) vo veci sťažnosti č. 8087/77 z 3. mája 1978). V dôsledku toho má vyšetrovacía väzba zabezpečiť „nerušený priebeh oficiálneho vyšetrovania a následného súdneho konania“ (rozhodnutia Komisie

v prípadoch sťažnosti č. 822478 z 5. decembra 1978, sťažnosti č. 8118/78 z 19. marca 1981, sťažnosti č. 8339/78 z 12. júla 1979 a iné).

Článok 5 ods. 3 Dohovoru súvisí s čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru a tieto súvislosti už boli objasnené v rozhodovaní ESĽP. Pri aplikácii čl. 5 ods. 3 Dohovoru je nevyhnutné dbať na to, aby doba väzby neprekročila primeranú hranicu, a preto je potrebné, aby sa

- neustále skúmali okolnosti opodstatňujúce ďalšie trvanie väzby z hľadiska verejného záujmu, ktorý je vyjadrený vo výnimočnom obmedzení osobnej slobody toho, u koho platí v celom rozsahu prezumpcia nevinoty,
- vyjasnilo, aké okolnosti pristúpili, okrem dôvodného podozrenia (to musí trvať po celú dobu trvania väzby), že došlo k spáchaniu skutku, pre ktorý začalo trestné stíhanie osoby, k tomu, aby sa mohlo pokračovať vo väzbe obvineného aj po uplynutí určitého času,
- vo väzobných veciach postupovalo s potrebným urýchlením, ktoré je opodstatnené so zreteľom na výnimočnosť obmedzenia osobnej slobody.

Ak čas trvania väzby presiahne podľa uvedených kritérií primeranú lehotu (hranicu), všeobecné súdy sú povinné vyvodit' z toho záver o nevyhnutnosti prepustiť obvineného z väzby.

Z obsahu rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento súd sa podrobne zaoberal všetkými skutkovými a právnymi predpokladmi uvalenia väzby na sťažovateľa. Krajský súd nezistil, a to platí aj pre skutkové zistenie ústavného súdu (opierajúce sa o obsah uznesenia krajského súdu), porušenie žiadneho ústavného princípu, ktorý by bránil vzatiu sťažovateľa do väzby alebo ktorého porušenie by sa nedalo napraviť v sťažnostnom konaní.

Sťažovateľ bol ihneď predvedený pred sudcu okresného súdu, ktorý konal a rozhodoval v zákonom ustanovených lehotách. Väzba začala plynúť od 24. októbra 2002 a so zreteľom na rozsah obvinení nemožno v tomto štádiu uvažovať o tom, že by sa vo

väzobnej veci sťažovateľa nekonalo s potrebným urýchlením rešpektujúcim obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa.

Z obsahu uznesenia krajského súdu vyplývajú nielen dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, ale aj dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť sťažovateľovi v páchaní trestného činu alebo v úteku. Okrem toho je zrejmé, že krajský súd venoval pozornosť aj možnosti sťažovateľa ovplyvňovať svedkov, ktorí vypovedali v rozpore s jeho obhajobou.

Sťažovateľ namietol, že oba sudy (okresný aj krajský) sa nevenovali v súlade s princípom spravodlivého procesu oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu. Sťažovateľ napadol najmä rozhodnutie okresného súdu, ktoré aj podľa krajského súdu sa nevyrovnalo v odôvodnení so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami.

Podľa ESĽP nedostatky a procesné chyby v jednom štádiu možno napraviť v ďalšom štádiu za predpokladu, že orgán rozhodujúci v opravnom konaní má právomoc zistené chyby napraviť, pričom nejde o neodstrániteľné chyby, ktoré poznačili konanie ako celok (napríklad rozhodnutie Komisie H. v. Spojené kráľovstvo zo 4. júla 1983, DR, 33, s. 265). Ústavný súd v tomto smere považuje postup krajského súdu za taký, ktorý zodpovedá tomuto prístupu ESĽP.

Právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Ústavný súd, zhodne s ESĽP, však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne, okrem prípadu, že by došlo k zrejmému omylu (*Van de Hurk v. Holandsko* z 19. apríla 1994, A. č. 288, § 61, správa Komisie vo veci *Fouquet v. Francúzsko*, Recueil I/1996, s. 29).

Ústavný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť záverov väzobných súdov, z ktorých vyplýva nielen odpoveď na sťažnosť, ale aj argumentácia všetkých použitých väzobných dôvodov a ostatných procesných predpokladov na rozhodnutie o vzatí do väzby.

Rozhodnutia všeobecných súdov, predovšetkým krajského súdu, obsahujú primerané a podrobné odôvodnenie postupu väzobných súdov vrátane odôvodnenia dôvodného podozrenia, ktorému sa krajský súd venoval v rozsahu, ktorý reagoval na obsah sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby.

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa pre nedostatok svojej právomoci.

Čl. 5 ods. 4 Dohovoru

Podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Sťažovateľ namieta porušenie tohto článku, avšak ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi postupmi a rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu a namietaným článkom, pretože sťažovateľ podľa stavu veci vôbec nevyužil právo podať návrh na konanie podľa citovaného článku Dohovoru. Z tohto dôvodu je jeho sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená.

Čl. 6 ods. 1 Dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ tvrdí, že všeobecný súd vo väzobnom konaní (pri vzatí do väzby) nechránil jeho základné práva v súlade s jeho predstavou, a preto je oprávnený požadovať, aby ústavný súd v zásade opakoval činnosť všeobecného súdu pri rozhodovaní o jeho väzbe.

Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože došlo k odmietnutiu sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní, ústavný súd už nerozhodoval o návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal odkladu vykonateľnosti rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. februára 2003